

HECE TAŞLARI

Aylık Şiir Dergisi

4.sayı on5haziran 2015

BU SAYIDA

Dilaver CEBECİ
Muaz ERGÜ
Mehmet KURTOĞLU
Halil GÜRKAN
Köksal CENGİZ
Ahmet ARSLAN
Habib KARASAKALLI
Mustafa BERÇİN
Âşık Cemal DİVANİ
Fatma ARAS
Çağrı GÜREL
Mehmet DURMAZ
Yunus KARA
Muhammed BİZAR
Haşim KALENDER
Bekir URFALI
Mehmet GÖZÜKARA
Hasan Hüseyin CESUR
Mustafa OĞUZ
Bestami YAZGAN
Yusuf DURSUN
Fikret GÖRGÜN
Eyüp ŞAHAN
Mehmet AVŞAR
Nihat MALKOÇ
Hasan KONÇ
A.Vahap DAĞKILIÇ
Celâlettin KURT
Muhsin İlyas SUBAŞI

HECE TAŞLARI

Aylık Şiir Dergisi
Genel Yayın Yönetmeni
 Tayyib Atmaca
Yazışma Adresi
 Ihlamurkent Mh. Kıvılcık Sk. F8/3
 Odunpazarı/ESKİŞEHİR
 Telefon: 0535 391 92 50
 hecetaslaridergisi@gmail.com
4. Sayı 15 Haziran 2015
 ISSN: 2149-4509.

EDEP BAYRAĞI

İnsan ikinci kırkını çıkardıktan sonra hatıralarının “arapları” arasında geçmişe doğru seyrüsefere çıkmak ister. Hangi hatıra yüreğini kanatlandırır, hangi hatıradaki yüreğinde bir yerlerin kanadığını hissederek derinden bir of çeker ama karşısında yıkılacak bir dağ göremez.

Huma kuşu yükselerde seslenmez, lambada titreyen alev üşümez, incecikten bir kar yağmaz, mezarın üstünde çakırdikeni, bitmeyince gönül yârdan ayrılmaz, yazanlar yazarken mecnun kitabın, seninkini ürüzgâra yazmazlar...

Efkâr barometrenizi yükselttiysem özür dilerim. Sözü arasında türkülerini içyazı olarak girdiğime içten içe kızabilirsiniz ama üşüyen yüreğinizi kızdıracak, sizi kendinize getirecek, kendinize geldiğinizde bir dostunuza götürecektir yetik sözlerden ruhunuza gıda ikram etmeme de müsaade etmemezlik etmezsiniz herhalde.

Anlam kaymasına uğratılan sözlerden, tebessümün yerini alan sırtımalardan, konuşurken muhatabının cevap hakkını da kullanarak konuştuğumuzun farkına ne zaman varacağız?

Herkes dilinde bir iğ ile söz eğirip duruyor. Sözü gümüş, sükutu altın suyuna ne kadar batırırsak batıralım hakiki söz ve sükut değerini hiçbir zaman yitirmeyecektir.

Geleneği olmayan hiçbir şeyin geleceği de olmaz. Bizden önce yaşamış, bize bir gelenek bırakmış olan söz ustalarının yüreğimize açmış olduğu edep sofrasında yüreğimizi doyurma gayretindeyiz.

İnsanın ikinci kırkını çıkarmasıyla birlikte hayatında hissettiği değişiklikler aslında kendisinden önce ve kendisinden sonra ‘ne yapıyorum ve ne yapacağım’ sorusunu kendisine sormasıyla birlikte pişmek için fırına girmeye hazır hisseder kendini.

Dünya kurulduğu günden beri herkes *bir hoş seda* bırakabilmek için kendilerinden önce gidenlerin bu hoş seda bayraklarını kendilerinden sonrakilere bırakmak için nefislerinin üzerine basa basa koşarlar.

Yola çıkarken, yoldaşlarımın yolda çoğalacağına inanıyordum. Geriye bakarak hayıflanmanın yerine ileriye bakarak *yeni sözler söylememiz* gerektiğini biliyor, klasik hecenin kalıplarından faydalanarak serbest hece ile şiirler yazılacağını söylüyor ve yoldaşlarımın da bu yolda olmalarını arzuluyorum.

Ne mutlu hece taşlarını döşeyen, bayraklarını devraldığımız bizden *önde gidenlere*. Ne mutlu bizden sonra bu edep bayrağını edebiyat surlarında dalgalandıracaklara...

AĞIT

Dilaver CEBECİ

“Özgür”dü, “bağımsız”dı, ne istese yapardı
Karabaştan yavuzdu, baykuş gibi çapardı
“Uygardı”, “sevecen”di, dil açar, dil kapardı
O güzelim saltanat heyhat bir anda bitti!
Yarım koyup işini Agop tamu’ya gitti..

Bilgeydi, filozoftu, pek çok “yapıt” vermişti
“Öztürkçe” bahçesinden nice “tilcik” dermişti
Son oku atmak için tam yayını germişti
Öfkelendi Azrail, dedi ki “Artık yetti!”
Semâdan buyruk geldi, Agop tamu’ya gitti..

Uyudu Ararat’ta çok tatlı düşler gördü
Uyandı üstümüze dolu-dizgin at sürdü
Hasılı başımıza yetmiş çift çorap ördü
Alnı yere gelmeyen bir bulunmaz yığitti
Yoktu dünyada rakip, Agop tamu’ya gitti..

Şu kargaca “yapıt”lar kaldı bize hatıra
Hayat onca “yaşam”dı, “dize” derdi satıra
İnatlaşma çenginde, baskın idi katır’a
Ceddinin ardı sıra usanmadan seyirtti
Erişti maksadına; Agop tamu’ya gitti..

Altmış mumluk “aydınlar”mırıl mırıl ağlasın!
“Çevirmen”ler, “yazman”lar hırır hırıl ağlasın!
“Kurum”lular diz dövsün zırıl zırıl ağlasın!..
Karartısı kayboldu, yâni ansızız yitti
Koyunda haç’ı ile Agop tamu’ya gitti..

DİLAVER CEBECİ, BİR SÖZ USTASI...

Muaz ERGÜ

Dilaver Cebeci. Bir şiir dervişi... Bir söz ustası... “Seyyah-ı Fakir Evliya Çelebi”... Sözün ulu dergâhına postunu sermiş bir derviş. Kor yürekli... Milli duygusallığımızın satırlarda dile gelmişliği... Sadrından süzülür; Hasretten, vuslattan, aşktan, sevdadan, ayrılıktan damıtılmış şiirler. Maziden, töreden, yurttan, obadan, yerlerden, göklerden seslenir. Bin yıllık tarihi sesler. O, şiir söylemeye başlayınca ansızın bir sızı yakalar bizi Türkmen Ellerinden... Bırakmaz... Bozkırda kalmış bir sancı saplanır böğrümüze. Çıkmaz... Soylu seveda türküleri söylenir sevgiliyi özlemenin en koyu yerinde. Uzun bir hasret, upuzun bir rüzgâr olur mısralar dumanlı başımızda esip duran... Buhara geceleri gelir sonra söze. Semerkant... Karanlık keleşlenir yorgun Asya'nın kadim gönlüne. Oturup ufuklara, dolunayı seyreyleriz. Azatlığın zirvesinde sohbe dalar yıldızlar. Biz burada esirliğini yaşarken yaşamın...

Onun şiirini okumaya başlarken bir ince yağmura yakalanırız Selçuklu Yurdunda. Katıksız, karışksız töre gelir dile. Bütün ürkek ceylanlar koşmaya başlar Ortaasya çöllerinde. Yüreğimizin en tenha yerinde yaralı ceylanlar... Cennet atları dörtlüğe gider uçsuz bucaksız bozkırlar boyunca. Ay bir yakamoz gibi düşer atlarımızın gözlerine. Yelelerinden yangınlar yükselir atların... Ağ buluttan atlarla yeteriz ta Anadolu baharına. Toplar çadırlarımızı apakaylar...

Anadolu dağlarına bahar gelir. Ilık bir bahar güneşi yüreğimize akar ığıl ığıl. Çiğdem olur, çiçek olur genç kızların sevdaları... Sımsıcak bir yemin olur... Dokunulmamış, kuytu, sımsıcak bir yemin... Bahar gelir, koyaklardaki dereler akar doludizgin. Akar dereler boz bulanık... Söğüdün dalları eğilir boz bulanık sulara. Söğüdün dalları...

Kirlenmemiş mavi göğe bakarak firuze düşlere dalar gözlerimiz. Korkulardan azade... Zaman ipince bir iptir kirmenlerde eğrilen. Yosunlu sulara dalan çocukluğumuz en delişmen çağlarıdır. Çimdiğimiz yosunlu dereler...

O, şiir söylerken Türkçemizin duru pınarlarından kana kana içeriz. Dupduru bir dilin tadına doyulmaz iksiri sarıp sarmalar bizi. Artık unutulmaya yüz tutmuş kadim kavramlar, imgeler, teşbihler, söyleyişler yeniden dile gelir. Dilaver Cebeci'nin şiirinin bir yanında Dede Korkut seslenir diğer yanda Yunus... Fuzuli dile gelir, Şeyh Galip ve Nedim...

Dilaver Cebeci bir özge şair. Şiir ikliminde baştan ayağa ıslanmıştır yüreği. Yüreğine yağın şiir yağmurları... Unutulmuş, üzerinden alelade geçilmiş zamanlara yakılmış birer ağıt gibidir mısraları. Söylenmemiş türküler kadar bakir... Başı pare pare dumanlı dağlar kadar yüce... Binlerce yıllık kültürümüzden süzülüp gelen bir pınar gibi berrak. Şiir pınarı... Türkiyem'dir O... Şafağa çekilirken, sığındığımız içimize...

Onu okurken gâh bir kervansarayda tarihin hüznüne yakalanırız. Göç yollarına döner ömrümüz. Gâh İmrü-l Kays'ın develeriyle çölde yürürüz. Lacivert bir gecede yıldızlara kasideler söyleriz. Yola düşeriz, yol düşer bahtımıza. Yusuf Nebi'nin güzel sureti seslenir bize en karanlık kuyulardan. En asude düşlerin yorumcusuyla yorarız korkulu, bulanık düşlerimizi.

En çok ta çocukluğumuz dillenir. Körpe ceylanlar gelir düşlerimize bir Cibril nefesiyle. Düşer gideriz peşine kınalı keleklerin. Cılga yolların izinde... Bakıp bakıp ağlarız cılga yollara geçip giderken... Büyüdükçe bir sızı kalır içimizde. İçimizde bir sızı...

O, şiiri dillendirince hasret türküleri başlar. Baştan ayağa hasret olur her şey. Kavuşmak ihtimalini yitirmiş sevgililer söyleşir onun tenha mısralarında. Zaman bir derin kuyu olur yârin suretinin suya düştüğü. Bir derin kuyu...

Dilaver Cebeci, Kandahar Dağları'nda sabah namazı kıldırır bize. Bütün mevcudatla... Rahmet damlalarından bereketli bir tespihi çeker şiirinde. Dolunay umutlarla çeker zamanın tespihini... Alnında otuz damla terdir o tespih. Allahuekber!...

Enver'in şiirini söyler sonra bize. Enver Paşa'yı... Çeğen Tepesi'ni... "Bir ceviz ağacı... Bir duru pınar..." Uzun ve yorgun Çeğen gecelerini... Gözlerine koyu gölgeler inmiş Osmanlı'yı anar kederle. Yaşanmamış çağları...

Dilaver Cebeci, kalemine ruh üflenmişlerden. Şiirleriyle yüreklerimizde sonsuz rüzgârlar estirenken, makaleleri, seyahat yazılarıyla aklımızı başımıza toplamızı öğütlerdi. Kara mizahın en ciddi çehresiyle gülümserdi yazıları. İroninin engin vadilerinde dolaşırdı kalemi. Milli öfkemizdi yazdıkları bozuk düzene karşı, bozulan töreye... Türkün edebiyatı ve İslam'ın ahlakıyla çepeçevre sarmalanmış bir dili konuşurdu O, en bizim olan dille...

Yazımızı "Dilaver Cebeci Hayatı, Sanatı ve Eserleri" adlı Yıldırım Bulut'a ait Yüksek Lisans Tezinde anlatılan bir anekdotla bitirelim: "Dilaver Cebeci'nin 23 Eylül 2005'te Elazığ'da tertip edilen "Hazar Şiir Akşamları-Dilaver Cebeci'nin Şiir Dünyası" adlı panelde yaptığı konuşma:

"Muhterem Dostlar,

Hastalığımın dolayısıyla konuşmakta zorlanıyorum. Gözlerim zor görüyor. Harfleri zor anlıyorum. Fakat sizler için bir şiirimi okumaya çalışacağım. Bu, benim sağlıklı olduğum zamanda yazdığım son şiirimdir. Adı "Zaman Masalı"dır.

Susadım, su diye içtim zamanı
Bindim bir huzmeye geçtim zamanı
Dilime verildi sözden anahtar
Yanaştım onunla açtım zamanı

Dediler ki vakit kılıçtır, keser
Davranıp onunla biçtim zamanı
Sonra ellerimde oldu bir tespih
Koparıp etrafa saçtım zamanı

Silkinip dönüştü bir gök küreye
Sardım kollarımla koçtum zamanı
Kırk bin yılda kırk bin belde dolaştım
Nihayet arkadaş seçtim zamanı

Susadım su diye içtim zamanı
Bindim bir huzmeye geçtim zamanı

Bu şehir güzel insanlar yetiştirdi. Evlatlarımız bu ülkeye büyük hizmetlerde bulundu. Beni de evladınız gibi bugün bağrınıza bastınız. Kadirbilir vefalı Elazığ şehrine çok teşekkür ediyorum, saygılarımı sunuyorum." Bu konuşma Dilaver Cebeci'nin sağlığında bir panelde yaptığı son konuşma olarak tarihe geçmiştir."

DÖNDÜM BİR HAYALE BEN**Mehmet KURTOĞLU**

Büyülenmiş gönlümle koştum bir hayale ben
Varamadan o yâre; düştüm halden hale ben!

Ağarmaz siyah saçım, bükülmez belim sandım
Uçup gitti gençliğim; verdim ömrü yeke ben!

Her gördüğüm güzelin işve nazına kandım
Vefa yok kadınlardan; düştüm dilden dile ben!

Aç susuz çocuk gibi sığındım kucağına
Göğsündeki sevgiye; doyamayan bala ben!

Yârimi buldum derken, yar aşkımı kaybettim
Mecnun oldum Leylasız; düştüm çölden çöle ben!

Yetmedi bu ömür gönlümü doyurmaya
Vurgun yemiş gül gibi; döndüm kuru çala ben!

Savaşım dünya ile İskender'den ilhamla,
Ölüm meydanlarında; başı bağlı vala ben!

Açıldım denizlere kendimden kaçmak için
Rüzgârlarda savrulan; döndüm kırık sala ben!

Hep gölgemden korkulan koca bir çınar idim
Zalim bir vurgun yedim; döndüm kuru dala ben!

Dilimde derin bir ah, yakınıırım zamana
Zay olan ömrüm ile döndüm bir hayale ben!

SEYREDERİM UZAKTAN**Halil GÜRKAN**

İsyankâr rüyalarda kurtulamam tuzaktan
Dargındır sabah bana.
Pembe hayallerime kara damlar duvaktan
Çevrilir silah bana.
Korku gitmez sokaktan
Seyrederim uzaktan

Omzumda tövbelerin vebalini taşırım
Bilmediğim yerdeyim
Ne koparım sevdadan, ne yâre ulaşırım
Meçhul bir mahşerdeyim
Şefkat uzak kucaktan
Seyrederim uzaktan

Bir garip uyku gibi geceyi sarar efsun
Çekerim kılıcımı
Zaman durur aniden, saat asırdan uzun
Yaşarım ben acımı
Gam dökülür dudaktan
Seyrederim uzaktan

Gökyüzüne uzanıp tutarım bulutları
Parmaklarım ıslanır
Ararım kaybettiğim tedirgin umutları
Heveslerim paslanır
Sitem tüter topraktan
Seyrederim uzaktan

Kurumayan gözlerim hüznümün çeşmesidir
Damla damla dert akar
Hıçkırıklar sevdanın duyulmayan sesidir
Kulağa dolar efkâr
Güneş dertli şafaktan
Seyrederim uzaktan

SİTEMİM GÖNLÜME**Köksal CENGİZ (Niyazkâr)**

Yıllar yılı bir çıkmaza dalmışım
Sitemim gönlüme kimseye değil
Dertli başı efkârlara salmışım
Sitemim gönlüme kimseye değil

Gerilmiş ömrüme zalimin yayı
Hicranlar tüketmiş yılları ayı
Gören yokmuş gönlümdeki sevdayı
Sitemim gönlüme kimseye değil

Demediler “bu alnının yazısı!”
“Kolay dinmez kara sevda sızısı”
Hançerleyip çekip gitti bazısı
Sitemim gönlüme kimseye değil

Böyle zannetmezdim içten yanmayı
Maşuk bildiğimi “âşık” sanmayı
Darda kalıp dosttan vefa ummayı
Sitemim gönlüme kimseye değil

Devran mı değişmiş, kullar mı söyle
Kervan mı değişmiş yollar mı böyle
Turnam, benden yâre bir haber eyle
Sitemim gönlüme kimseye değil

Sabır taşı çatlasa da arından
Bülbül feryat eder gül efkârından
Niyazkâr kavrulsa aşkın nârından
Sitemim gönlüme kimseye değil

BİR MESAJIM VAR**Ahmet ARSLAN**

Yük ağır iş çetin, güç akla bağlı
Her derdi akılla çözmeye çalış
Akıp giden her şey bir yola bağlı
Sorunlara çare olmaya çalış

Birlik içindeysen, ulu denizsin
Kendinde kaldın mı bir damla izsin
Kalemler kâğıda birliği yazsın
Birlik mesajını vermeye çalış

Hiddetin boyutu beter dünyada
Yakıp yıktığı yer yeter dünyada
Güzellikle hır gür biter dünyada
Sen bensin ben de sen görmeye çalış

Her gelen bir zaman sonra solacak
Herkes ettiğini bir gün bulacak
Her nesnenin bir bitimi olacak
Sen mutlu bir tablo çizmeye çalış

Bırak sürtüşmeyi, bırak savaşı
Biraz hoşgörüyü gündeme taşı
Arslan Ahmet dindir akıtma yaşı
İrfan damlasıyla dolmaya çalış

MEMURUN HAZİN RÜYASI**Habib KARASAKALLI**

Her ay borç birikir gerilir asap
 Yetmez memurlara memur maaşı
 Çarşıya uymaz hiç evdeki hesap
 Diyerek başlattım bir ek uğraşı

Önce simit sattım sonra da mısır
 Baktım bu işlerin kazancı kısır
 Şimdi bir işim var söyleyemem sır
 Söylersem gözünüz olur fal taşı

Artık kamudaki işi bıraktım
 Bir emre ram olan peşi bıraktım
 Hesaptaki üçü beşi bıraktım
 Başköşede kuruyorum bağdaşı

Ne kadar param var, sayamıyorum
 Alacağım şeyden cayamıyorum
 Hesaba, kitaba uyamıyorum
 En lüks yerde oluyorum traşı

Servetim damlaydı bir derya oldu
 O zalim fakirlik artık son buldu
 Gözüm gönlüm doydu kesem de doldu
 Gelin ey fakirler yaktım ataşı

Gelin ey züğürtler, geçin sıraya
 Kaynak yapıp da girmeyin araya
 Size dağıttığım bunca paraya
 Bakıp bakıp yaşamayın telaşı

Gelin ey zenginler sizler de gelin
 Hem yazlarda hem de güzlerde gelin
 Kışın kar da yağsa dizlerde gelin
 Gelin ki gözünüz kalmasın şaşı

Param çok peşimde gezen gezene
 Kaşını gözünü süzen süzene
 Diyemedim servetimden size ne
 Etrafımda döndüler fir dolaşı

Pencerem eyledi merhaba güne
 Hayalimle düşüm karışmış yine
 Tan vaktinde öten horoz sesine
 Uyandım yastıktan kaldırdım başı

Meğer saha kalkmış rüyamın atı
 Yokmuş bu fakirin katı ve yatı
 Amirden memurdan birçok zevatı
 Yine gördüm yine yaptım iş başı

ÇOCUK**Mustafa BERÇİN**

Bahçemde kartopu oynayan çocuk
 Elleri buz tutmuş farkında değil
 Yüreği sevgiyle kaynayan çocuk
 Zamanı unutmuş farkında değil

Bilirim ki kardan beyaz yüreği
 Andırıyor gökte uçan meleği
 Benekli benekli bir kelebeği
 Çehresi kuşatmış farkında değil

Kar değil de kendi yağıyor sanki
 İmrendim bakarken ona inan ki
 Hayat öyle bir sır öyle nihan ki
 Bizlere yaşatmış farkında değil.

Beresi atkısı yana savrulmuş
 Kara gözler sanki çifte kavrulmuş
 Yüreği ezelden Hakk'a doğrulmuş
 Şeytana taş atmış farkında değil

GEÇMEDİ**Âşık Cemal DİVANÎ**

Geçti hayat yolumuzdan sayısızca bezirgân
Geçmedi bizi kervana katan biri geçmedi
Geçti dünya üzerinden nice kral nice han
Geçmedi bu elimizden tutan biri geçmedi

Geçti güneş geçti yıldız geçti gökyüzünde ay
Geçmedi tevekkül ehli yokmuş bize kismet pay
Geçti emsalsiz Süleyman boş kalmış köşkü saray
Geçmedi aşkın sırrına yeten biri geçmedi

Geçti nefesine yenilmiş kibrine esir insan
Geçmedi kalp sesiyle cevap veren bir irfan
Geçti bu meydanda gördüm yenilmeyen pehlivan
Geçmedi gönlüme mihman yatan biri geçmedi

Geçti kanunu yapanlar maddede ceza saklar
Geçmedi ruh âlemini esir etti yasaklar
Geçti tarifi belirsiz korkak oğlu korkaklar
Geçmedi zalimi görüp çatan biri geçmedi

Geçti Şenlikle Sümmanî yanında Emrah vardı
Geçmedi Dertli Seyranî engel olan şah vardı
Geçti ey Cemal Divanî İhsanî'de ah vardı
Geçmedi Âşk iksirinden yutan biri geçmedi

SEN DİYE DİYE**Fatma ARAS**

Duvarlar boy vermez seni göreyim
Asılır ellerim sen diye diye
Yaban göze Çin setti mi öreyim
Dolanır tellerim sen diye diye

Yorgun kalem uğrayınca akına
Uzakları çekemedim yakına
Avcı kurdu gönül düştü fakına
Yoruldu dillerim sen diye diye

Bir deli tay iken seraba kandım
Gölgeler sularda ben sende yandım
Gülüşün merhemim olacak sandım
Çoğaldı çöllerim sen diye diye

Can dedikçe çığ düşürdün kanıma
Kara kışı hep yolladın yanıma
Ayaz kesti boran doldu canıma
Kurudu güllerim sen diye diye

Aslı benim kerem yok ki yanayım
Ferhat'ın dağında seni anayım
Telaşlı kollara nasıl kanayım
Savruldu küllerim sen diye diye

FİLİSTİNLİ ÇOCUĞUN AĞIDI**Çağrı GÜREL**

Anacığım babacığım
Beşiğimi sallayanım
Ellerini versen bana
Gülден güle konacağım

Yüz'e kadar saydım anne
Ebe ben mi oldum baba
Uyudunuz uyudunuz
Toprak beşik olmaz böyle

Güzellerim çiçeklerim
Sözünüzü bileceğim
Kalktım yerden taşı aldım
Oy ellerim bileklerim

ŞİİR TRENİ

Mehmet DURMAZ

Yorgunluk ertesi... Hediye bir kaset... Doğal, duru, hüznünlü bir ses... Şiirli bir yürek okuyor... Parçaların sözleri, çoğunlukla ezbere bildiğim nitelikli şiirlerden oluşmuş. Fakat bir yere gelince vuruldum.

*Erguvan bakışlı bir akşamüstü
Bir büyük caddede vurdular beni
Neon lambaları yeni yanmıştı
Yanımdan insanlar geçiyordu*

“Bu dizeler, aşınası olduğum bir şaire ait ama kime?” diye düşünerek arabamın yolunu değiştirdim. Yayla yoluna döndüm, parçayı bir daha dinledim. Ormanlık bir alanda arabadan inip duygu saldırılarına direnerek öylesine yürüdüm.1980 öncesinin kurtarılmış bölgelerinde yürüdüğümü zannettim bir ara. Velhasıl, parça içimdeki kasette devam ediyordu.

*Kurudu dudaklarım yandı yüreğim
Yumdum avuçlarımı tuttum çölleri
Bir ıssız ormanda bir berrak gölden
Ürkek ceylanlar su içiyordu*

Aynı parçayı defalarca dinleyerek ve şiirin tahmin ettiğim şairlerden hangisine ait olabileceğini kendimle tartışıp evime ulaştım, hemen kitaplığıma yöneldim.

“*Ve Sığınırım İçime*”yi karıştırdım. Tahminim doğrudu. 19.sayfada “*Bir Yalnız Savaşçının Ölümü*”ydi beni çarpan bu şiir. Çarpıldığım şiirleri farkında olmadan ve çabucak ezberlemek gibi bir özelliğim vardı. On yıl sonra bu huyumun değişmediğini fark ettim. Demek ki on yıldır beni çarpacak bir şiirle karşılaşmamıştım. Şiirin sözlerini tatlı melodileriyle ve güzel sesiyle bezeyen Selçuk Küpçük adlı genç sanatçıya da bu kaseti bana hediye eden dostuma da dualar ettim. Ayrıca utandım, hem de çok utandım. Çünkü 7.sayfada “Güzel Dilara’ya güzel gönülleri süslemesi dileğiyle...” şeklindeki bir ithaf cümlesiyle kitap, kızıma hediye edilmişti. İmza yerinde *Dilaver Cebeci*, tarih yerinde 24.4.993 yazıyordu. Galiba biz “Güneşi ceketinin astarı içinde kaybeden marka Müslümanları...” olmaktan kurtulamayacaktık.

O zamanları yeniden yaşamaya başladım. Osmaniye’imize Güneysu Şiir Şöleni’ne gelmişti. Biz ona sevgimizi, saygımızı; fıstığımızı, portakal çiçeğimizi hediye etmiştik. O en çok, gerdanlık gibi biçimlendirilmiş, ipe dizilmiş portakal çiçeklerini sevmişti sanki.“Hamayıl kuşanmıştı portakal çiçeklerini.” Sonra bize yeni yazdığı “*Sitare*.., şiirini okumuştı. Kendi sesiyle doldurduğu şiir kasetindeki o güzel okuyuşu tekrarlayarak enfes bir inşâd (şiir okuma) gerçekleştirmişti. Coşkulu, buruk, lirik bir tavrı vardı. “*Sitare*.., şiiri de daha önceki birçok şiiri gibi bir “*sevda gezintisi*”ydi. Kişisel, dinî ve millî sevdaların bir gezintisi... Bilgisi, duygusu ve duyarlılığıyla en kuytu sevda yurtlarına bile uğruyordu. “*Sitare*” Dilaver ağabeyin ait olduğu bütün kimliklerinin bir “*baht yıldızı*”ydi belki de. Onun yorumunu, işin ehline bırakalım, haddimizi aşmayalım. Ancak o zamanlar telmihlerle dolu bu şiirin arka planında nasıl bir kafa ve yürek olduğunu merak ettiğim için onunla bir de söyleşi yapmıştım.

Çok şey konuştuk o söyleşide. Mavi Türkü olup içimize doldu. *Hun Aşk*’yla ırmaklara, denizlere koştu. *Vey Irmağı*’nın kıyısında Kürşatça dövüşerek öldü. Atını ılgarlayıp uçsuz bucaksız bozkırlarda yağı kırdı. İstanbul önlerinde Ulubatlı’ydi bazen. Köroğlu’nun koçaklamalarından, Karacaoğlan’ın güzellemelerinden Yunus’un sehl-i mümtenilerinden nefes aldı, ses verdi. Dedem Korkut olup soy soyladı, boy boyladı. Yavrukurtlara töreleri söyledi. Söyleşi bu vadide akıp giderken “Ağabey! Yaşınız kaç diye sorulunca ‘üç bin’ demişsiniz, bundan kastınız nedir?” deyiverdim. Mealen dedi ki:

-Şairin yaşı olmaz. Şair milletiyle yaşittir. Şairim diyen kişi, milletine ait her şeyi bilecek, hissedecek; yaşayacak, yaşatacak...

Daha neler konuştuk çok iyi hatırlamıyorum ama benim anlayış kapımı açan yukarıdaki son sözlerdi. Kanaatimi tasdik için onu yeniden ve dikkatle okudum ve âcizane bazı teşhislerde bulundum.

“Sanatçıya yaklaştıkça sanatından uzaklaşılır.” kuralı Dilaver ağabeyde tersine işliyordu.

Onun hafızası çok vagonlu bir tren gibiydi. Yük ve yolcu taşıyordu. Her vagonunda ayrı bir yolcu, her vagonunda ayrı bir yük vardı. Kendisi de “*Seyyah-ı Fakir*” olmuş bu trenle her istasyona ve her gara uğruyordu.

Onun kalbi, o treni hareket ettiren enerjiyi sağlayan ateşin yandığı ocak gibiydi. Okumalar, gözlemler; kırgınlıklar, kızgınlıklar; sevgiler, sevinçler ateşin yanmasını sağlıyordu.

Öncelikle ilahiyat eğitiminin verdiği bir avantajla sağlıklı biçimde “*Kitap*”ı okumuş ve hemen ardından sosyoloji, tarih, psikoloji, iktisat, edebiyat gibi bilimlerin de desteğiyle “*Ümmül Kitap*”ı okumaya çabalamıştı.

O bir tevhitçiydi. Bahaettin Karakoç’un deyişiyle “Bir parçacı değil bütüncüydü.” Onun sanatında “*Türk*” ırmağı ile “*İslam*” ırmağı aynı yatakta buluştuktan sonra güçlü bir akışla “*Nizam-ı Âlem*” denizini menzil tutmuştu.

Onun şiirlerinde bir “dil şöleni” vardı. Türk ve İslam tarihine, mitlerine, inançlarına dair birçok kavramı, zamanları ve mekânları birleştirerek kullanıyor. Güçlü çekim alanları oluşturuyordu. Yukarıdaki her teşhis maddesinin ayrı ayrı incelenmesi ve ortaya dökülmesi gerekmektedir.

Okumalarını devam ettirirken Tayyip Atmaca bana dedi ki: “Dilaver ağabeyin ziyaretine gittim. Ameliyattan sonra hafıza neredeyse sıfırlanmış. İsimleri hatırlamıyor fakat simaları ve mekânları hatırlıyor, bir insanı anlatması gerekse o insanın tarifini yapıyor siz kimden bahsettiğini anlıyorsunuz. Siz konuşurken sizi yüzde yüz anlıyor. Okumayı yazmayı unutan nereden gelip nereye gideceğini tarif edememekten aciz bir hâl ile Doğancılar yokuşundan Üsküdar iskelesine, oradan da ta Fatih’e Ahmet Kabaklı Bey’in cenaze namazına gitmiş. Bunu ona ne yaptırmış, nasıl yapabilmiş, doğrusu benim aklım almadı. Hafızası başka bir âlemde işlemeye devam mı ediyordu yoksa ellerin, ayakların, gözlerin ya da kalbin ayrı bir kayıt mekanizması mı vardı bilemiyorum.” Konuşmalarının sonrasını duymadım, donup kalmıştım. Aklıma yine o melodiler ve o şiir saldırmıştı.

*Beyaz gömleğimde al kan lekesi
Gittikçe büyüyordu sımsıcak
Rüzgârlar ılıktı, mevsim bahardı
Erikler çiçek açıyordu*

Dilaver ağabeyin makinistlik yaptığı sayısız vagonu olan bir tren dolaştı durdu beynimde. Aşırı yükten dolayı raydan çıkan, devrilen ve bütün yükleri boşaltılıp tekrar yürütülen bir tren... Vagonları arızalıydı ama ateşleme dairesi yani kalbi sağlandı. Yedi sekiz yıl sonra orada da bir patlama oldu, kızıl bir kor yığına dönen yürek, yani ateş, yani aşk patlatmıştı kazanı. Makinist, bir duvar dibine düşmüştü; beyaz gömlekiydi, gömleğinde al kan lekesi vardı; aylı yıldızlı, mavi ışıklı bir göğün altında yatıyordu. Giderek beyaz bir ışık olmuştu. O beyaz ışığın gözü, mavi ışıkta kalmıştı.

*Bir duvar dibine yattım upuzun
O mavi ışıkta kaldı gözlerim
Göğsü kaba mor dağların başında
Telaşlı kartallar uçuyordu.*

Herkesin bir şiir tarzı vardır ama şiir = şuur + estetik denklemi, Dilaver ağabeyin şiirini galiba en iyi biçimde anlatır. O, bir şiir ve şuur trenidir. Yolcusunu bekler.

İri kelimelerle (reklamlarla) cilalanıp parlatılan müteşairlerin yani şairlik taslayanların isimleri: “esercik”lerinin önündedir. Ama şair-i maderzat olanların yani anadan doğma şair olanların eserleri, müessirlerinin önündedir. Türkiye’ın şiirini sokakta soracak olsanız istisnasız herkes bilecektir fakat kime ait olduğunu soracak olursanız Mustafa Yıldızdoğan’ın diyeceklerdir, hatta sizinle iddiaya tutuşacaklardır. Yıldızdoğan da burada teşekkürü hak ediyor. Ama galiba bir millî marş haline gelen bu eserin şairini bilmeyenler de sitemi hak ediyor.

Birçok kişi için ölünce “öldü gitti” derler. Dilaver ağabey öldü ama gitmedi.

Düzlüğüne yokuşuna, ırmağının akışına, yiğitlerinin bozkurt bakışına, kızlarının mavi boncuk takışına, heybelerinin nakışına öldüğü Türkiye’si ve Türk milleti var oldukça var olacak.

“Birazdan ışıklar yanacak sevdiğim. Varsın karanlık olsun. Aynı göğün altındayız ya... Nabızlarımız birlikte vuruyor ya... Güzelliğini, doyumsuzluğunu, ebediliğini biliyorum.

Bu karanlığın ortasında, karıncaların kıskanacağı bir gayret içindeyim. Biliyorum ki ışıklar yandığı zaman, bir daha çözülmemek üzere ellerimiz birbirine kenetlenecek ve avucunda bizim töremiz işleyecek. Seni boşuna mı seviyorum sanıyorsun?” (Mavi Türkü – Dokuzlama)

BIRAKMADI AŞK BENİ**Yunus KARA**

Her gönülden bin sevdayı gül ile
 Derdim yine bırakmadı aşk beni
 Hamsın diye koymadılar dergâha
 Erdim yine bırakmadı aşk beni

Bir peri kıızıyla tutup el ele
 Çıkıverdim âzâd adlı sefere
 Masallardan örtü yapıp her yere
 Serdim yine bırakmadı aşk beni

İlhamı ben verdim neyzene neye
 Kurtuluş Mevlana, Şems'dedir diye
 Bin bir günden sonra başka Çile'ye
 Girdim yine bırakmadı aşk beni

Siliverdim sevda yazan yerimi
 Kimi sır der, kara büyü der kimi
 Nesîmîyim her çıplağa derimi
 Verdim yine bırakmadı aşk beni

ŞEHRAZAT**Muhammed BİZAR**

Kalbin demir parmaklık, erimez maden değil
 Âlemde benden başka, kimse amaden değil

Gönlüme sarkan sevda, bilinsin sıska değil
 Güneşi tutan dağa, dayanmaz muska değil

Cemresiz gelen bahar, yaşanır hayat değil
 Zülfün nazlı kabristan, özlenen memat değil

Hekimler bilmez kalbim, okunur yafta değil
 Sayende vuslat günü, görecektir safta değil

Aşk uğruna der cahil, ölecek merdan değil
 Civan'a çorak dünya, kalacak meydan değil

Yaprağı döken kuvvet, savrulan pusat değil
 Ne Leyla ne Züleyha, beklenen vasat değil

Çölden nasipsiz kalan, büyümüş âdem değil
 Mektebin gören gözler, susacak kalem değil.

ZAMAN**Haşim KALENDER**

Ayağı yok kanadı yok
 Bir kuş gibi uçtu gitti
 Direnmedi inadı yok
 Göremedim geçti gitti

İzi kaldı her nefeste
 Yelde name dilde beste
 Dert bıraktı deste deste
 Neşeleri biçti gitti

Uymaz tarife ne desem
 Bir şey kalmıyor elesem
 Bardağında badesi ben
 Yudum yudum içti gitti

Bazen saçım da bir tel ak
 Bazen kapkaranlık afak
 Bazen kokar kara toprak
 Kefenimi biçti gitti

Durup eğleşmedi bir an
 Arkasında koydu viran
 Korda alev kar da duman
 Kovaladım kaçtı gitti

Sevdaya oldu ayrılık
 Vuslat esti ılık ılık
 Hep hastalık ve sayrılık
 Üzerime saçtı gitti

Sürdüm atımı ulaşmaz
 Anladım ki kader şaşmaz
 Kul bilse ardına düşmez
 Hiç konmadı göçtü gitti

Eserdir bilen elinden
 Boş geçer cahil dilinden
 Ses verdi garbi yelinden
 Kucağını açtı gitti

Kalender'im kaygılıyım
 Hak emrine saygılıyım
 Gelen gider duyguluyum
 Ahmak diye seçti gitti

YUSUF OLANA**Bekir URFALI**

Gevşeme metin ol ümitle yürü
 Nemrut'un ateşi gül olur gider
 Senden sorulacak güttüğün sürü
 Güdemezsen eğer el olur gider

Zindanlar saraydır Yusuf olana
 Yakup isen yaşın sel olur gider
 Zalimlere karşı kinle dolana
 Bir anlık uyku da yıl olur gider

Karanlığın sonu çıkar sabaha
 Tan atınca zulüm yel olur gider
 Bağlı ise gönlün aşkla Allah'a
 Musa'ya da sular yol olur gider

Karun olup mala bel bağlayana
 Bir gün güneş doğmaz veyl olur gider
 Dünyaya meyledip boş ağlayana
 Ne yazık cehennem il olur gider

ZİNCİRLİ KOŞMA**Mehmet GÖZÜKARA**

Âşık muratlanıp ayn'ı açar mı
Açan gül dikende kaldıktan sonra
Sonra yeşil bağdan bülbül kaçar mı
Kaçar mı, seyrine daldıktan sonra.

Sonra bülbül gitse kargalar tünler
Tünediği yetmez, güllere iner
İner, vak vak edip başında döner
Dönse, ne olacak yolduktan sonra

Sonra gönül düşer ateşe, köze
Köz sirayet eder kavuşur öze
Özün yangınından kül düşer söze
Söz çare değildir olduktan sonra

Sonra, olmuş işin çaresi olmaz
Olsa da eskisi yerini bulmaz
Bulsa dahi sebep vaktinde salmaz
Salmasın saçını yolduktan sonra

Sonra sevdalanan düşer yollara
Yollar dayanır mı böyle kullara
Kulların ayandır Hakk'a halları
Haller nice olur öldükten sonra

Sonra her güzellik ayrı bir ziyet
Ziyete talibi biçecek kıymet
Kıymet uyandırır cahilde hayret
Hayreti kaybolur bildikten sonra

Sonrasını Allah bilir ben bilmem
Bilesin hakkımdan fazlasın bölmem
Bölsün **Gözükara** kim derse ölmem
Ölenin namazın kıldıktan sonra

ARZU HAL**Hasan Hüseyin CESUR**

Hakk için bu gece senle söyleşelim
Nesi var kalbimin söyle söyleşelim

Atar şahdamarım bin velvele kopar
Meydân -ı dilde göz ile söyleşelim

Gül den söz olsun olmasın kemlik canda
Bugün cân için cânanla söyleşelim

Derde derman var mıdır söyle sevgili
Ben her dem hastayım her dem söyleşelim

Kan olsun gömleğim kor olsun gönlüm yar
Gün ağsın ağmasın yine söyleşelim

İKİNCİ YENİCİLERİN YENİLİĞİ YA DA ASIL YENİLİKÇİ ŞAİRLERİMİZ

Mustafa OĞUZ

Garip hareketiyle şiirin şiirsellikten soyundurulmaya çalışıldığı, Garip hareketinin ardından şiirselliği, kapalılığı, imgeyi öne çıkararak birbirinden bağımsız şairlerin hareketini 2. Yeni olarak nitelendiren Muzaffer Erdost'un adlandırmasıyla anılan İkinci Yenicilerin neyin yeniliğini yaptığının, ne kadar yeni olduğunun birçok yönden (estetik, zihniyet, düşünce...) tartışılması gerekir. Bu yazımda bunu kısmen yapmaya çalışacağım.

İkinci Yeni şiirinin de Birinci Yeni şiirinin (Garip) de beslendiği kaynak Batı şiiridir. Türk (Osmanlı) medeniyetinin şiir anlayışını bir yana koyarak, bu şiir medeniyetini yıkmayı hedef olarak ortaya çıkan Birinci Yeni (Garip) ve İkinci Yeni şiir hareketleri Türk şiirinde neyin yeniliğini yapmışlardır?

Türk Dil Kurumu, yenilik için verdiği anlamlardan biri şudur: "Eskimiş, zararlı veya yetersiz sayılan şeyleri yeni, yararlı ve yeterli olanlarıyla değiştirme." Yenilik bu anlama geliyorsa yenilikçiler de bunu gerçekleştiren kişiler olmalıdır. Yani o güne kadar gelen Türk şiiri "eskimiş, zararlı veya yetersiz" olmalıdır ki yenilikçiler onu yararlı ve yeterli olanlarla değiştirmelidir. Bunu yapmak ise geçmiş yıkmak, Türk şiirini kaldırıp çöpe atmaktır. Oysa yenilik, medeniyetin şiir geleneğine yaslanarak bir bakıma onu yenileyerek yapılmalıdır. Bu anlamda şiirde kayda değer yeniliği yapan sanatçı, Namık Kemal'dir. Divan şiiri nazım şekillerini kullanarak yenim olanı, vatan-millet-hürriyet-hak-adalet gibi konuları şiire girdirmiş, şiiri sivilleşirmiş, sosyalleştirmiştir.

2. Yenicilerin etkisinde kaldıkları Türk şairi Ahmet Haşim'dir. Ahmet Haşim ise, Fransız şiirinin etkisindedir. Ahmet Haşim'in Batı şiirinin yanında beslendiği bir başka kaynak ise Şeyh Galip'tir. Divan şiirinin albenisinden, imgesel dilinden, kapalı anlatımından yararlanan Ahmet Haşim Batı şiirinin tekniğinden yararlanarak batılı anlamda şiirler yazmış, bu yönüyle 2. Yeniye ufuk olmuştur.

Türk şiir geleneğinin dışında Batılı anlamda bir şiir ortaya koyan Ahmet Haşim, buna rağmen Türk şiirini yenileştiren bir isim sayılamaz. Türk şiirini yenilemede Şeyh Galip, Ahmet Haşim'den daha dikkate değer bir isimdir. Kudretli bir şair olan Şeyh Galip "sebk-i hindi" akımından etkilendiği için şiirde yaptığı yeniliği ulusal boyuta taşıyamamıştır.

Sözlü edebiyat döneminden beri varolan şiirimizde Türk İslam medeniyetine yaslanarak asıl yeniliği yapan ve şiirdeki eskimeyen sesi yakalayan Türk şairi Yunus Emre'dir. Her ne kadar vezin olarak Araplardan alınan aruzu kullanmış olsa da Yunus Emre tümüyle yerli bir şiir yazmış, Türkçeyi kudretli bir şiir dili hâline getirmiştir. Yerel olandan beslenerek evrenseli yakalamış bir şair olan Yunus Emre, Mevlâna gibi zamanın modası olan Farsça ile şiir söylemeye rağbet etmemiştir. Kendinden öncesi olmayan bir şiir yazan Yunus Emre için, Türk şiirinin birinci yenicisidir demek çok da yanlış olmaz. Burada ikinci yenicilerin kim olduğunu akla getiriyor ki yazımın sonunda bunu ortaya koyacağız.

Şiir alanındaki hareketliliğin hızlı olduğu dönemde birbiri ardına ortaya çıkan Fecr-i Âti, Beş Hececiler, Yedi Meşaleciler, Birinci Yeniciler ve İkinci Yeniciler şiiri merkeze aldıkları için doğal olarak şiir alanında önemli yeniliklerin peşinde olmuşlardır. Ne var ki yeniliği hedeflemek başka, gerçekleştirebilmek başka bir şeydir.

Fecr-i Âti şiiri, bir Ahmet Haşim şiiridir. Ona değinmiştik. Beş Hececiler ve Yedi Meşaleciler, Halk şiirinin izinden giderek hece ile şiir yazmışlar ama bu anlamda büyük bir şiir ortaya koyamamışlar, hedefledikleri yeniliği gerçekleştirememişlerdir.

Yerli olana sırtını dönerek Batıdan beslenen Birinci Yeni (Garip) ve İkinci Yeni hareketlerinin şiir geleneğimize, medeniyetimize yaslanmadığını yukarıda söylemiştik. Bu iki hareket Türk şiirinin mecrasını önemli ölçüde değiştirmiş, aruzu ve heceyi geri plana itmiştir, ama bunlar Türk şiirini kendi çizgisi içinde yenileyememişlerdir. Türk şiirini yenileştirerek geliştirmek yerine yeni bir şiir, Batılı bir şiir, ortaya koymuşlardır. Anlattıklarımın daha iyi anlaşılabilmesi için Attila İlhan'ın Paris'te yaşadığı bir olayı aktarmak istiyorum.

Attila İlhan Paris'te Genç şairler kulübündeki gençlere Türk şiirini tanıtmak ister. “Garip şairlerinden birkaç şiiri iyi kötü Fransızcaya çevirdim. Gençlerden birine gösterdim bu şiirleri. Şöyle baktı, ‘Bu bizde geçen asrın sonunda modaydı.’ dedi. Eşekten düşmüş gibi oldum. Nasıl olur yani, biz o zaman Orhan Veli’yi çok önemsiyorduk. Asabım bozuldu. Düşündüm, taşındım, ne yapabiliriz bunlara karşı haysiyetimizi korumak için. Oturdum Baki’den, Nedim’den gazeller çevirdim. Anam ağladı tabii. Çok zor oldu. Onu okuttuğumda oğlan allak bullak oldu, “Bunda müthiş bir muhayyile var, bu nasıl bir imaj, nasıl bir imgelem.” diye şaşırıldı.”¹

Bu olayı doğru yorumladığımızda Garipçilerin yazdığı şiirlerin de İkinci Yenicilerin yazdığı şiirlerin de öyle sanıldığı kadar çok da yeni olmadığını, Batı şiirini iyi bilmeyenlere yeni geldiğini anlarız.

20. yüzyılda Türk şiirinde asıl yenicilere getirmek istiyorum sözlerimi. Türk şiiri asıllarca iki koldan devam ederek gelmiştir günümüze kadar: Halk şiiri, Divan şiiri. Bir yenilik yapılacaksa bu şiirlerde yapılmalıydı. Yapılmıştır da... Divan şiirine son derece hâkim olan, bu şiirin etkisiyle gazeller ve rubailer yazan ve bunları “Eski Şiirin Rüzgârıyla” adlı kitabında toplayan Yahya Kemaldir bu yenicilerden biri. Türkçeyi aruza uyduran, bunu nerdeyse şiirin aruzla yazıldığını hissettirmeyecek kadar güzel yapan Yahya Kemal, Divan şiirinin yenileyicisidir. Divan şiirinin ışıltılı dünyasını yalın ve duru bir dille yeni şiire taşımış, bunu yaparken de Türk şiirindeki sestem sonuna kadar yararlanmıştı. Sessiz Gemi, Rindlerin Akşamı, Rindlerin Ölümü, Akıncılar gibi şiirlerini buna örnek verebiliriz rahatlıkla.

“Hafız'ın kabri olan bahçede bir gül varmış;
Yeniden her gün açarmış kanayan rengiyle,
Gece, bülbül ağaran vakte kadar ağlarmış
Eski Şiraz'ı hayal ettiren ahengiyle.”

Yahya Kemal'in Rindlerin Ölümü'nden aldığım aruzla yazılmış bu dizelerini Divan şiirinden rastgele aldığım aşağıdaki dizelerle karşılaştırdığımda Yahya Kemal'in yaptığı yenilik daha net olarak görülecektir.

Akdı gönlüm su gibi sen serv-i dil-cûdan yana
Sende mâyl ol revân ey serv akar sudan yana

Sen şeh-i çâbü-k-süvârün pâyna yüz sürmege
Leşker-i eşküm akışdı gitdi ordudan yana

Nâ-gehân düşde seni ağyâr ile görem diyü
Gözlerüm meyl eylemez bir lâhza uyhudan yana

Bir diğer yenilikçi isim ise Türklerin millî vezni olan hece vezni ile Batılı anlamdaki şiiri yazan Necip Fazıl'dır. Kaldırımlar, Çile gibi şiirleriyle hece veznini zirveye çıkaran Necip Fazıl her yönüyle bizim şiirimiz diyebileceğimiz bir şiirde asıl yeniliği yapmıştır. Necip Fazıl'ın yeniliği, daha önceki şiir hareketlerinin yapmaya çalıştığı yeniliklerden daha üst seviyededir. Necip Fazıl, sesi ile ahengi ile imgesi ile felsefesi ile hem Batılı hem yerli bir şiir yazmıştır. Geçmişin birikimden yararlanarak, Türk şiir geleneğine sırt çevirmeden yapılan bir yeniliktir bu. Bu yönüyle Necip Fazıl, Yunus Emre'nin yaptığını bir defa daha yapmış, yerli olan bir şiiri tekniği ve özü üst seviyeye çıkararak yazmıştır.

Özetleyecek olursak, ne Birinci Yeni (Garip) ne de İkinci Yeni, Türk şiirinde Türk şiirinin özüne sadık kalarak, ayakları yere basan bir yenilik yapmamıştır. Bu anlamda modern Türk şiirindeki asıl yenilikçi şairlerimiz Yahya Kemal Beyatlı ve Necip Fazıl Kısakürek'tir.

1 Attila İlhan Adam Sanat Şubat 2004 sayı 217

DOST İÇİNDİR**Bestami YAZGAN**

Kalbimize kor ateşler
Bastığımız, dost içindir
Her cefaya boyun büküp
Sustuğumuz, dost içindir

Açsın diye vefa gülü
Sevdik, en dikenli yolu
Dört bir yana deli dolu
Estiğimiz, dost içindir

Dikene kan suna suna
Erdik seherin alına
Gönlümüzü gül dalına
Astığımız, dost içindir

Yârin bir tatlı kelamı
Unutturur cümle gamı
Dünya derdiyle selamı
Kestiğimiz, dost içindir

Gönül düşeli gülzâra
Müptelâyız âh u zâra
Ömür boyu uykulara
Küstüğümüz, dost içindir...

MAHZUN ÇEŞMELER**Yusuf DURSUN**

Sular çiçek açtı gönül bağında
Her adım başına kondu çeşmeler
Şırl şırl akıp yaz sıcağında
Susayana bir can sundu çeşmeler

Güvercinler muhabbete alıştı
Subaşında yavuklular buluştu
Bir tas suyu iki âşık bölüştü
Bu devran sürececek sandı çeşmeler

Billur gözelerdi kaynağı suyun
Şavkını taşırdı güneşin, ayın
Yolunu gözledi bir kuru çayın
Derin bir hüznle dondu çeşmeler

Yüzüne yansımış taşın çilesi
Duaya durmuştur kırık lülesi
Bu sessiz ılgılı kimler bileşi
Âh ile tutuştu, yandı çeşmeler

Boynu bükük kitabesi bir yanda
Mahzun tuğrasının acısı canda
Perişan hâlini gördüğüm anda
Gözlerimde yaşa döndü çeşmeler

KALIR**Fikret GÖRGÜN**

Hüzünlenme deli gönül
Dert ettiğin burda kalır
İçin yansa dışından gül
Sabretmeyen zorda kalır

Kulsun, yükseklerden uçma
İnsana hizmetten kaçma
Derdini ellere açma
Bazı şeyler sırda kalır

Ne dilersen Hak'tan dile
Umut bağlama gafile
Nefsin yolu tuzak, hile
Peşindeki kurda kalır

Bülbül ile şendir gülşen
Yokluğu derdini deşen
Zemheride yola düşen
Fırtınada, karda kalır

Dünyalıksa emellerin
Bomboş kalacak ellerin
Halisane amellerin
Ol ebedî yurda kalır

Sanma dünya küllî yalan
Odur seni senden çalan
Işığı yanına alan
Ebediyen nûrda kalır

Yürü, Fikret Dost'tan yana
İzin kalsın şu cihana
Söylediğin söz meydana
Hisseleri merde kalır

DERDİNİ NAMERDE SÖYLEME**Eyüp ŞAHAN**

Gün gelirde başın düşerse dara
Derdini namerde söyleme gardaş
Sen kendi derdine dermanı ara
Hal bilmezden merhem eyleme gardaş

Hediyen yok ise dosta varılmaz
Varsan da el verip hatır sorulmaz
Kemlik edenlerde gönül durulmaz
Boş yere kendini eğleme gardaş

Tok acın halini görmez biline
Başa kakıç eder dolar diline
Aç öl amma fırsat, verme eline
Sonunda üzülüp ağlama gardaş

Fakirin, düşkünün soğuktur yüzü
Bin haklıda olsa pul olur sözü
Elden medet uman, avuçlar közü
Bilmediğin suyu boylama gardaş

Elin derdi ele tüy gibi hafif
Dertsiz dert yükü edilmez tarif
Kulların içinden bir tane arif
Çıkar diye ümit bağlama gardaş

Ölüm nedir sanki sonumuz toprak
Bir çukur içidir ebedi uğrak
Eyüp'ü dostları ederse merak
Anlatıp yürekler dağlama gardaş

MERDE YANARIM**Mehmet AVŞAR**

Ruhumda şimşekler çaktı da yine
Ayda, aydınlıkta, nurda yanarım
Vuslat, gönlümdeki en büyük arzu
Pervane misali korda yanarım

Bu sahte şafaklar ışıtmaz beni
Haykırsam dostlarım ışıtmaz beni
Şimal rüzgârları üşütmez beni
Yağmurda, tipide, karda yanarım

Rüzgâr bir hoş eser bozulmuş bağı
Kokmaz burcu burcu gülü, toprağı
Virâneye dönmüş sönmüş ocağı
Düşmana el olmuş yurda yanarım

Elem var, hasret var şimdi bu yerde
Düşmeyen ne bilir böyle bir derde
Ömründe bir defa olsun namerde
Muhtaç olmuş ise merde yanarım

Bilinmez olunca dostu, düşmanı
Bölüşmüş kargalar, tutmuş dört yanı
Tilkiler aslana verir fermanı
Çakala kul olmuş kurda yanarım

Gerçek, Kaf Dağı'nda sır olsa bile
Zehir, panzehire pir olsa bile
Mikrop ilaçlara bir olsa bile
Dermansız sanılan derde yanarım

ÖMÜR DEDIĞİN**Nihat MALKOÇ**

Seneler akarken zaman nehrinde
Son durağı toprak ömür dediğin
Güneşler batarken hayat şehrinde
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Yanık bir ezgiyiz sazın telinde
Akıp gitmekteyiz hayat selinde
Bir kum tanesiyiz dünya çölünde
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Kulakların duymaz, görmez gözlerin
Yeni yetmelere geçmez sözlerin
Hayat yokuşunda tutmaz dizlerin
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Tükenir baharlar, mevsim kış olur
Hüzün sağnak sağnak, gözde yaş olur
Hayat sürdüğüne delil taş olur
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Sonsuza yürürken yüzün ak olsun
Yolunda gittiğin yalnız Hakk olsun
İmanın nuruyla kalbin pak olsun
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Tükenir elbette sayılı günler
Mâzide kaybolur, gül yüzlü dünler
Toprağa karışır şan, şeref, ünler
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

İnsan uykudadır, uyanır elbet
Hakikat rengine boyanır elbet
Hakk'ın dergâhına dayanır elbet
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Ruh, ten libasını atacak bir gün
Azrail önüne katacak bir gün
Her nefis ölümü tadacak bir gün
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

Son nefes tükenir, mola verilir
Yolcu tekbirlerle yola verilir
Ak minarelerden sâlâ verilir
Dalda kuru yaprak ömür dediğin

KİBİR**Hasan KONÇ**

Kibir en derin kabir

Kibir şeytanı tasvir

Kibir nefse kölelik

Kibir mutlak delilik

Kibir iğrenç bir serap

Kibir sonu ıstırap

Kibir ruhsuz siluet

Kibir çirkini davet

Kibir şaşırın idrak

Kibir vicdana tuzak

Kibir yürekte ödem

Kibir gönüllü matem

Kibir eşsiz necaset

Kibir emsalsiz gaflet

Kibir kokuşmuş ziyet

Kibir an be an zillet

Kibir kılıksız cadı

Kibir ateşin yâdı

Kibir Haktan uzaklık

Kibir sonsuz kuraklık

Kibir kordan güzergâh

Kibir en çetin günah

GÜLÜM**A.Vahap DAĞKILIÇ**

Sevdamız ezelden ayrılmış meğer

Boşa hayallere dalmışız gülüm

Sözün hamı insan olana değer

Dalımızda yetik kalmışız gülüm

Batmış güneşimiz yetmiş sızımız

Ateşle yazılmış alın yazımız

Türküler tüterken susmuş sazımız

Vefasız zamana kalmışız gülüm

Seninle baharın dalı gibiydik

Kırların koynunda deli gibiydik

Sen Leyla ben Mecun'un hali gibiydik

Henüz koklanmadan solmuşuz gülüm

Hicran bizden yana güz bizden yana

Düş gördük çöllerde daldık zamana

Sensizliği içtim hep kana kana

Yaramız çiçekken yolmuşuz gülüm

Sapanla vurulmuş bir garip kuşuz

Kaderin sillesi gamla dolmuşuz

Külümüz savrulmuş viran olmuşuz

Yollarda çaresiz kalmışız gülüm

Anladık bu dünya bomboş hayalmiş

Yaşadığım günler günler değilmiş

Ecel kapımızda belim eğilmiş

Ömrümüz ikiye bölmüşüz gülüm

“İSİMLE ATEŞ”**Celâlettin KURT**

İsimle ateşin arasındayım
Ummanlar içinde, kuraktayım ben
Can buldum, mal buldum dağlarca ama
Nâr-ı sevdalardan, ıraktayım ben
Gönlü harman edip, saçsam da göğe
Şafak harmanında, firaktayım ben
İsimle ateşin arasındayım

İsimle ateşin arasındayım
İbrahim olamam, kusurum yaman
Değilim İsmail, tevekkel üzere
Başımdan dünyalık, dağılmaz duman
Deli divâneyim, aslında böyle
Hâl bilmez yüreğim, dilemez aman
İsimle ateşin arasındayım

İsimle ateşin arasındayım
Al beni ey ismim, çıkar kuyudan
Özge bir sevdıyla, beze kalbimi
Uyandır gönlümü, derin uykudan
Seherin şebnemi, değsin tenime
Üç damla içeyim, o billur sudan
İsimle ateşin arasındayım

BİZ ÇİLEYİ YOL EYLEDİK**Muhsin İlyas SUBAŞI**

Düştü ruhumuza ismi
Sevgisini hâl eyledik.
Baktık kâinatta resmi
Dilimizi lâl eyledik

Hayat binbir vaveylada
Lâ da değil, O, illâ da
Leyla bizde, biz Leyla'da
Gönlümüzü çöl eyledik

Bu bir aşktır gönle gider
'Aşk, nefiste ölmektir' der
Ölmeyenler neler öder
Biz o nefsi kul eyledik

Her rengin ayrı dili var
Her renk aynı sırra çıkar
Sır insanı nurla yıkar
Biz o sırrı yol eyledik

Gönül kendince bir dildir
Çilesiz aşk, aşk değildir
Bu kapıdan gel, sen de gir
Biz çileyi bal eyledik!..